

Júlia

Világszerte Nr. 1

Amy Andrews

Fényképezni szabad!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Amy Andrews, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A JÚLIA 618. eredeti címe: *Driving Her Crazy* (Harlequin Kiss)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 618. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-438-0

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Sadie-nek elakadt a lélegzete, ahogy a fényképet megpillantotta.

Egy New York-i galériában sétálgatott, elegáns és előkelő látogatók között, de amikor a megrázó fotóra tapadt a szeme, már nem hallotta a pezsgőspoharak csilingelését és a halk beszédhangokat. Csak állt ledermedve a döbbenetes felvétel előtt, mely a kiállítás központi darabjának számított.

Ez hát a híres *Halandóság!*

Természetesen korábban is volt szerencséje a képhez, látta a *Time Magazine*-ban, de így, ebben a méretben és közvetlen közléről még sokkal erősebb hatást keltett. Mintha pont ott, a szeme előtt játszódott volna le a tragédia.

Sadie-nek egyenesen az volt az érzése, hogy maga is ott áll a sivatagban, bőrét perzseli a száraz hőség, amelynek a vibrálását a kép oly tökéletesen visszaadta.

Szinte az orrában érezte a kifolyt kerozin és a lángoló helikopterroncs füstjének szagát. Hallani vélte az ifjú katona kiáltását, aki fél kezét véres hasára szorította, a másikat pedig, melyben egy rózsafüzért tartott, az ég felé nyújtotta.

Vajon ki után kiáltozott? Istent hívta? Az édesanyját? A barátnőjét?

Sadie látta a könnyeket a fiú eltorzult arcán, melyek világos csíkokat rajzoltak kosztól szürke bőrére. Átérezte a kétségbeesést, amely a rémült pillantásából sugárzott.

A tizenkilenc éves Dwayne Johnson őrmester belehalt súlyos sérüléseibe, még mielőtt az orvosi segítség megérkezett volna – szölt a képaláírás.

Sadie egész teste libabőrös lett, a szemébe könnyek gyűltek. Az arcát törölgetve vágott át a tömegen, hogy elhagyhassa a galériát. Azt kívánta, bár sose kapott volna meghívót Kent Nelson *Tíz év harctéri fotói* című kiállítására. A fotóművész minden képe figyelemre méltó volt, de ez az egy felért egy jobbhoroggal.

Egy fiatalembert ábrázolt, akit már homlokon csókolt a halál, a búcsú gyötrelmes pillanatában. Sadie tudta értékelné a mélykék ég felé kinyúló kéz abszurd szépségét, mégis zavaróan intimnek találta a képet.

Az embereket kerülgetve kimenekült a galériából. Úgy érezte, muszáj pár percre egyedül maradnia.

1. FEJEZET

Négy hónappal később...

Kent Nelson kibámult az ablakon, mely egyenesen Sydney híres kikötőnegyedére nézett. Pillantása megpihent az Operaház épületén. Hátat fordított a nőnek, akivel beszélgetett, és aki türelmetlenül hintázott a székén. Egészséges lábára helyezte majdnem a teljes testsúlyát, ahogy a mennyezetig érő színezett ablaküvegnek támaszkodott.

– Szóval akkor, hogy összefoglaljuk... – mondta Tabitha Fox, és olyan energikusan kocogtatta meg tollával az asztalt, hogy csak úgy csörömpöltek ezüst karperecei. Láthatóan ő is élvezte a kilátást, pontosabban inkább azt a látványt, amely a kilátást eltakarta. – Több ezer kilométert akarsz vezetni a saját kocsiddal, csak hogy aztán ellőhess pár fotót?

Kent hirtelen megfordult, de meg is bánta, mert fájdalom hasított a jobb bokájába. Gyorsan összefonta a karját a melle előtt.

– Pontosan.

Tabitha összeráncolta a homlokát. Azóta ismerte Kentet, hogy egy örökkévalósággal ezelőtt együtt jártak egyetemre. Egy darabig még egy pár is voltak ők ketten, de a férfi az afganisztáni balesete óta gyakorlatilag teljesen eltűnt a látóteréből.

Aztán most váratlanul felbukkant megint, és egy olyan munkára ajánlkozott, amit bármelyik portréfotós meg tudott volna csinálni.

– De miért?

Kent közönyös, üres arc kifejezéssel nézett vissza rá.

– Mert fotós vagyok. Ezért kapom a fizetésemet.

Tabitha elfojtott egy sóhajt. A szerződése alapján Kent ugyan szabadúszó riporterként dolgozott a *Sunday On My Mind* magazinnak, de az elmúlt években minden feladatot visszautasított, amivel megkínálták. És Tabitha bármikor fogadni mert volna a havi fizetésébe – ami igazán nem volt jelentéktelen összeg –, hogy a baleset óta egyetlen képet sem készített.

Átható pillantást vetett a férfira.

– Tudod, vannak azok a nagy vasdarabok, amiket repülőgépnek neveznek, merthogy repülni tudnak a levegőben, és villámgyorsan elvisznek oda, ahová menni szeretnél.

Kent állán megrándult egy izom, a keze pedig önkéntelenül ökölbe szorult.

– Nem repülök! – sziszegte összeszorított fogai közül.

Tabitha agya lázasan járt. Próbálta kitalálni, hogyan fordíthatná előnyére ezt a helyzetet. Egy autót az ausztrál vadonban. A természet szépsége. Nehézségek és boldog pillanatok. Találkozások őslakókkal. Ebből csodás fotóriport-sorozat születhet. Méghozzá az egyik legismertebb, legjobb fotós révén, akinek ez az első munkája Afganisztán óta.

Már pusztán ez is nagyon jól eladhatóvá teszi a sztorit...

– Rendben. – A nő beleegyezően bólintott. – Két munka egy áráért. Áthajtasz fél Ausztrálián és remek természetfotókat készítesz az út során.

– És amikor odaérek, megcsinálom a portrékat Leonard Pintóról?

– Pontosan. Ki kell hoznom a szerződésedből, amit lehet. Ki tudja, mikor szánsz ránk legközelebb egy kis időt.

A férfi, hogy lábát tehermentesítse, megint nekidőlt az üvegnek.

– Elárulod, hogyan cserkészted be? Mármint Pintót. Elég visszavonultan él.

– Ő keresett meg engem.

Kent felvonta a szemöldökét.

– Az az ember, aki úgy kerüli az újságírókat, mintha ragályos betegséget terjesztenének? Az az ember, aki a semmi közepén él, csak hogy csend legyen körülötte?

Tabitha elmosolyodott.

- Azt mondta, szívesen megmutatná nekünk az otthonát. Előfordul az ilyesmi.
- Hát hogyne. Főként olyankor, ha piros hó esik. Mi a valódi ok?
- Gondolom, Sadie Bliss.
- Sadie Bliss? Hát az meg kicsoda?
- Az egyik újságíró. Pinto kifejezetten őt akarta.
- Ismerik egymást?
- Ebben nem vagyok egészen biztos. Sadie fiatal és tapasztalatlan, de egészen jól ír, úgyhogy nincs akadálya, hogy őt küldjem. Pinto őt akarja, és meg is kapja. Te is megkapod, ugyanis ő lesz az útitársad.

Kent szeme résnyire szűkült.

– Várjunk csak! Azt akarod mondani, hogy ő is velem tart? Arról szó sem lehet! Nem fogok háromezer kilométert levezetni egy ismeretlen nő társaságában.

– De igen. – Tabitha összefonta a karját a mellén.

– Nem vagyok szórakoztató társaság.

A nő nevetett.

– Nem hinném, hogy Sadie ilyen elvárásokat támasztana irányodban.

– Egyedül megyek. Mindig egyedül utazom.

– Hát jó. – Tabitha úgy tett, mintha a körmeit tanulmányozná. – Akkor Sadie repülőre száll egy portréfotós társaságában, és két nap alatt, a te gázsid feléért végrehajtja a megbízást. Te meg visszabújhatsz a barlangodba, és eljátszhatod, hogy a magazinunk fotósa vagy.

Kent az ajkába harapott. Az elmúlt időszakban már túl sok hidat felegetett maga mögött. Örülhetett, hogy Tabitha egyáltalán még szóba áll vele annyi visszautasítást követően. És azok után, hogy annyiszor tartotta a hátát miatta.

De hogy több napot kocsikázzon egy nő társaságában, akit Sadie Blissnek hívnak... A Sadie héber név volt, hercegnőt jelentett, a Bliss pedig azt, hogy boldogság. Mintha csak egy különleges koktél után kapta volna a nevét ez a lány...

Tabitha hátradőlt a székén, és úgy döntött, kijátssza az adu ászt.

– Mindketten tudjuk, hogy tartozol nekem egy szívességgel, kedves Kent.

A férfi lehunyta a szemét.

– Hát jó – mondta dühösen, mert tudta, hogy muszáj elvállalnia ezt a megbízást. Muszáj újratekdenie.

A nő olyan képet vágott, mint egy elégedett macska, aki alaposan belakmározott tejszínből.

– Köszönöm – mondta egyszerűen.

Kent fújta egyet, aztán lassan megkerülte az íróasztalt. Alig észrevehetően, de még mindig húzta a lábát. Végül leült.

– Szereted Pinto aktjait?

Tabitha biccentett.

– De még mennyire! Csodás képek! És te?

Kent a fejét rázta.

– Egyáltalán nem nőiesek azok a lányok. Csont és bőr valamennyi.

– Naná, hiszen balett-táncosnők! – Tabitha a szemét forgatta.

Pinto számára Marianna Daly, az ausztrál primabalerina aktportréja hozta meg a nemzetközi elismertséget. Az a képe időközben bekerült a canberrai Nemzeti Galériába.

– Hát nemigen felelnek meg a barokk eszményeknek, annyi szent.

Tabitha felvonta gondosan formált szemöldökét.

– Nem is tudtam, hogy a rubensi idomokra buksz.

– Szeretem, ha egy nő úgy néz ki, mint egy nő, nem mint egy sovány kisfiú.

Tabitha ajka elégedett mosolyra húzódott. Felvette a telefonkagylót.

– Sadie itt van már? – kérdezte, és közben Kentet nézte, aki egyre kényelmetlenebbül érezte magát. – Beküldené, kérem?

– Valamiért nem bízom a mosolyodban – jelentette ki a férfi, és felállt, hogy aztán az ablakhoz sétáljon.

– Ejnye, ejnye, de bizalmatlanok vagyunk!

Hamarosan kopogtak.

– Á, Sadie, jöjjön csak! Szeretnék magának bemutatni valakit. – A nő Kent felé intett a fejével.

– Kent Nelsont, a fotósunkat. Együtt dolgoznak majd a következő megbízáson.

Sadie rajta felejtette a szemét a férfi széles vállán, még mielőtt a névre felfigyelt volna. Csodálkozva hunyorgott.

– Az a bizonyos Kent Nelson? – kérdezte, és a férfi hátára meredt. Eszébe jutott a kép, mely úgy megrázta néhány hónappal azelőtt.

– Teljes életnagyságban – mondta Tabitha pont abban a pillanatban, amikor Kent megfordult.

Sadie-nek torkán akadt a szó a megdöbbenéstől és a megtiszteltetéstől, hogy a sokszorosan kitüntetett, körülrajongott Kent Nelson társaságában utazik a semmibe, hogy riportot készítsenek egy fölöttébb visszavonultan élő festőről.

De Kent is csak hápogni tudott, amikor megpillantotta Sadie Bliss, pedig ez nem fordult elő túl gyakran vele. Csak remélte, hogy nem úgy fest, mint azok a mulatságos figurák a rajzfilmekben, amelyeknek épp kocsányon lóg a szemük. Mert bármennyire is igyekezett, egyszerűen nem tudta elszakítani a pillantását Sadie Bliss domborulatairól.

A lány komoly erőfeszítést tett ugyan, hogy nőies idomait egy rettenetes halszájkás nadrágkosztüm alá rejtse, de nem járt sikerrel. Mintha csak önálló akaratuk lett volna, kis híján szétvetették az alkalmatlan öltözéket.

Boldogság? Milyen találó név! Ha egy férfi belefeledkezik ezekben az idomokba, akár a létfenntartás alapjairól is elfeledkezhet, és éhen halhat...

Hát ez kitűnő! Töltsön három napot egy zöldfülű riporternővel, aki ráadásul úgy néz ki, hogy neonszínű figyelmeztető jelzéssel kellene ellátni a domborulatait?

Sadie összezavarodva pillantott a főnöknőjére.

– Sajnálom, de nem nagyon értem. Kent Nelson lesz a fotósom a következő riportomnál?

– Igen. – Tabitha kiélvezte a pillanatot. – A terv kicsit megváltozott ugyanis.

– Amennyiben? – kérdezte óvatosan a lány.

– Azt szeretném, ha két cikket írna. Egyet Leonard Pintórról, valamint egy úti riportot.

Sadie nem mozdult, pedig nehezen állta meg, hogy ugrándozni és ujjongani ne kezdjen. Két cikket is írhat!

– Úti riportot? – Kentre sandított, aki rezzenéstelen arccal nézte. Sadie hozzászólt már, hogy megbámulják. Tizenéves kora óta E kosaras melltartót hordott, úgyhogy elég korán magára vonta a férfiak mohó pillantásait.

Kent azonban kicsit másképpen nézett rá. Elgondolkodóan. Áthatóan.

Sadie sokszor látott már képet róla. A kiállítás megnyitóján is ott volt a falon egy bekeretezett portré, de azon hosszú volt a haja, és teli szájjal nevetett, egyenesen bele a kamerába. Arról a képről biztosan nem ismerte volna fel a férfit ma, félcentis frizurával, arcán háromnapos borostával. Rövid haja hangsúlyozta feltűnően szimmetrikus fejformáját és arcát. Napbarnított bőre meg a fogai fehérségét hangsúlyozta volna, ha lehetett volna látni a fogait. Ha nevetett volna...

De ezt a lány ebben a pillanatban nem tudta elképzelni róla.

Gyorsan lesütötte a szemét, mert rájött, hogy túl hosszú ideig bámulta Kent szép formájú száját. De nem járt sokkal jobban, mert a szeme ismét megakadt valamin, ezúttal a férfi izmos alkarján, mivelhogy feltúrte szürke kötött pulóvere ujját.

– Igen – mondta Kent. – Ugyanis autón tesszük meg az odáig vezető utat.

A lány szemébe nézett, mely ugyanolyan figyelemreméltó volt, mint Sadie maga. Nagy, szürke, és hosszú pillák övezték. Nem volt szüksége sem szemhéjfestékre, sem tusra, hogy drámai hatást érjen el. Ahogy az ajkán sem volt rúzs, mégis dús volt, és piros... És egyáltalán nem viselt ékszert.

Igen, a legtöbb nővel ellentétben Sadie Bliss nem tett semmit, hogy felhívja a figyelmet magára.

Sadie megköszöri a torkát. Kent pillantása elbizonytalanította. Segélykérően pislogott

Tabithára.

– Darwinból Borroolába? Hiszen az legalább ezer kilométer! – Sadie nyelt egy nagyot. Nem kedvelte a hosszú autótutakat.

Tabitha a fejét rázta, de Kent megelőzte a válasszal.

– Sydney-ből Borroolába. Visszaúton, ha kész a riport, felőlem nyugodtan jöhet repülővel.

Sadie annyira megdöbbsent, hogy mindenről megfeledkezett. Arról, milyen híres Kent, és arról is, milyen fontos lenne jó benyomást tennie a főnökére.

– Maga teljesen megőrült?! – fakadt ki. – Hiszen az legalább háromszor olyan hosszú út!

– Egészen pontosan háromezer-háromszáztizenhárom kilométer. – Kentet nem igazán hatotta meg a lány érzelmeitörése.

Sadie már attól is rosszul lett, ha rá gondolt erre az útra.

– És miért nem repülünk?

– Mert nem repülök – szögezte le a férfi.

– Higgye el, nagyszerű lesz! – lelkesedett Tabitha. – Maga és Kent egy kocsiban keresztülutazik egész Ausztrálián, és csodás útleírást készít az ország belsejéről. Mi ez, ha nem vegytiszta zsurnalizmus? Visszatérnek az újságírás gyökereihez!

Sadie úgy nézett a főszerkesztőjére, mintha kételkedne a józan ítélőképességében.

– De hát napokig fog tartani, míg odaérünk!

– Hadd találjam ki: maga nagyvárosi kislány, ugye? – kérdezte Kent, aki szemlátomást nagyon jól szórakozott Sadie megdöbbenésén.

– Nem erről van szó! Hanem arról, hogy rosszul vagyok az autóban. – Kent Nelson pedig nem úgy nézett ki, mint aki szeret ötpercenként megállni, hogy az útitársnője kihányhassa magát.

Kent arca elborult. Hát ez remek! Három napra összefűzve egy kocsiban egy gyengélkedő városi virágszállal! Ez egyre szebb!

– Gondolom, erre találták ki a rosszullét elleni gyógyszereket.

– Valamennyit próbáltam már, és higgye el, nem akar engem a közelében tudni, ha ilyesmit veszek be. Teljesen becsavarodom olyankor.

Tehát a hányás és a hisztéria között választhat? Ez nagyon úgy hangzik, mint egy autót a pokolba.

– Kösz a figyelmeztetést.

– Ez az egész óriási lehetőség a maga számára – figyelmeztette Tabitha Sadie-t. – Két fontos riporton dolgozhat, ráadásul a legjobb fotósunk társaságában. De ha nem vállalja, természetesen valaki másnak is szólhatunk.

Sadie a legszívesebben toporzékolni kezdett volna dühében, mert a főnökének igaza volt. Egy ilyen munka a sors ajándéka. Még akkor is, ha fölöttébb feszültté tette, hogy találkoznia kell a volt élettársával. És talán egy szempontból még a kezére is játszik az autós túra: segítségére lehet a villámfogyókúrájában, amelybe akkor kezdett bele, amikor tudomást szerzett róla, hogy riportot kell készítenie Leonard Pintóval. A legutóbbi találkozásukkor nagyon vékony volt, a férfi talán meg sem ismeri ebben az állapotában.

Leo azt szerette, ha kirajzolódik a kulcsontja, ha látható a csípőcsontja, ha a bőre ráfeszül a bordáira és a lapockájára. Ilyenkor mindig ódákat zengett a szépségéről, Sadie pedig boldog volt. Végre tökéletesnek érezhette magát. Imádott Leo múzsája lenni, és imádta, hogy a férfi szinte kényszeres vágyat érez arra, hogy lefesse őt.

De már nem ugyanaz a nő volt, akit a nagy festő egykor szeretett, és ezt komoly próbatételként élte meg.

– Természetesen vállalom – sietett helyesbíteni. – Megcsinálom a munkát. Csak sajnós nem garantálhatom, hogy tiszta marad a bérautó ülésének huzata.

– Nem bérautóval megyünk – világosította fel Kent. – A saját terepjárómmal.

Sadie biccentett. Naná hogy a híres fotósnek terepjárója is van! Meg egy Batmobilja a városi közlekedéshez.

– Mikor indulunk? – sóhajtott fel megadóan.

– Holnap reggel érted megyek – váltott át tegeződésre a férfi. – Ne hozz magaddal sok felesleges cuccot. Ott, ahová megyünk, ritkán rendeznek koktélpártit.

– Nahát! – adta a naivat Sadie. – Ki hitte volna!

Hozzászokott már, hogy a mellbősege miatt sokan lebecsülik az értelmi képességeit, és a bántó megjegyzések ellen maró gúnnyal védekezett. Többnyire sikerrel. Ha Kent Nelson ragaszkodik ehhez az ostoba úthoz, akkor kapja össze magát! Ő bizony nem fogja tűrni, hogy lekezelően bánjon vele!

Sadie már útra készen várta, amikor Kent másnap reggel becsengetett az ajtaján. Bokáig érő bő farmert viselt, pólót és balerinacipőt. Az ajtó mellett közepes méretű hátizsák és egy kis hűtőtáska állt.

Kent végigmérte a lányt, aki ezúttal is megpróbálta kendőzni a domborulatait, ám ezek a domborulatok a legkevésbé sem voltak elleplezhetőek.

Ebben a ruhában azonban sokkal fiatalabbnak látszott, mint a tegnapi nadrágkosztümben, így Kent már készségesen elhitte, amit Tabitha mondott, nevezetesen, hogy Sadie csupán huszonnégy éves. Tizenkét évvel fiatalabb, mint ő. Szinte még gyerek.

– Ebben mi van? – intett a hűtőtáska felé, mielőtt felvette a lány mindkét csomagját.

– Gyömbérsör – mondta Sadie, miközben az izmok játékát figyelte. – Többek között.

Tegnap még csak a szépérzékét mozgatta meg a férfi látványa. Az arca szimmetriája, a mozdulatai könnyedsége lenyűgözte. Ma azonban egészen különös érzések kezdtek ébredni benne.

Pedig erre végképp nem volt semmi szüksége. El tudta képzelni, mi lesz, ha egy autóban ülnek majd napokig, egymástól alig karnyújtásnyira...

– Senki nem mondta, hogy cipeld a csomagomat – tette hozzá ingerülten, de a férfi már elindult a kocsira. Sadie észrevette, hogy enyhén sántít.

Bizonyára a baleset következménye.

Követte Kentet, és kissé aggodalmasan vette szemügyre a hatalmas Land Rover-t a ház előtt.

– Olyan az autód, mint valami harckocsi – jegyezte meg halkán.

A férfi betette a hátizsákot a csomagtartóba.

– Nem fiatal már, és nem is egy nagy szépség, de el fogja látni a feladatát, és elvisz minket az úti célunkig.

Ami azt illeti, Sadie értékelte a szép autókat, de ezzel inkább nem hozakodott most elő.

– Van benne légkondi?

Kent biccentett, és felemelte a hűtőtáskát.

– Ezt ne tegyük inkább az utastérbe?

– De igen. – Sadie elvette a férfitől a táskát, Kent pedig lecsapta a csomagtartó fedelét. – Megvannak a rosszullét elleni tablettáid?

A lány megveregette a retiküljét.

– Bevetésre készen.

– Nem akarsz most máris bevenni egyet? Nem szeretnék kétpercenként hányásszünetet tartani, ha érted, mire gondolok.

– Szeretném inkább megvárni, míg elhagyjuk a várost. Ne tudd meg, mi történik, ha felpörgök a gyógyszerektől.

Kent összevont szemöldökkel nézett a lányra, és észrevette, hogy szürke szemének íriszét fekete gyűrű keretezi. Feltehetően ezért olyan kifejező a tekintete.

– Miért, mi történik?

Sadie a férfi száját nézte, és azon morfondírozott, vajon milyen lehet mosolygás közben ez a fölöttébb vonzó és érzéki ajak. Egyszerűen tökéletes volt, mintha egy művész tervezte és kivitelezte volna. Sadie, aki maga is dédelgetett egykor művészi ambíciókat, tudta értékelni az ilyesmit. Talán túlságosan is.

– Sadie! – szólt rá a férfi, aki mostanáig hiába várt a válaszra.

A lány összerezett. Gyorsan hátrált egy lépést, mert mérhetetlenül zavarba jött. Teljesen

elveszítette a fonalat... Miről is beszéltek?

Ó, hát persze! A rosszullét elleni tablettákról.

– Énekelni szoktam olyankor. Igen hangosan. És nem túl jól.

Kent vágott egy grimaszt. Hát ez nagyszerű! Egy autóban utazik három napig egy dalos kedvű cicababával!

– Próbáld összekapni magad, kérlek! Indulás!

Sadie vett egy nagy levegőt, ahogy az anyósülés felőli ajtóhoz lépett. A szíve örülten kalapált, a szervezetét elárasztotta az adrenalin. Talán azért, mert egy kalandos utazás előtt állt, az ausztrál vadonon keresztül? Vagy mert ez a munka jelentette számára a nagy kiugrási lehetőséget?

Sadie nagyon remélte, hogy a kettő közül valamelyik az ok, mert nem szívesen gondolt arra, hogy valami más is lehet. Például a félelem, hogy hányni fog útközben. De attól is félt, hogy egy légtérben utazzon ezzel a különös férfival, akinek izgalmas külseje festők ecsetje, szobrászok vésője után kiáltott.

Felmászott a négykerék-meghajtású terepjáróba, és bár magasabb volt 170 centinél, nem bánta volna, ha valami segédeszköz áll a rendelkezésére a beszállásnál. Ahogy elhelyezkedett, meghökkent, milyen mélyen fekszik az út, és csodálkozva szemlélte a falszerűen masszív és erős kocsiszekrényt.

Alig csatolta be a biztonsági övet, Kent egy összehajtogatott térképet dugott az orra alá.

– Tessék – mondta. – Te navigálsz. Pirossal berajzoltam az utat.

Sadie úgy nézett rá, mintha már attól a gondolattól is hányingere támadt volna, hogy utazás közben egy térképet nézegessen.

– Nincs GPS-ed? – csodálkozott.

Kent türelmetlen pillantást vetett rá.

– Hagyományos módon tájékozódunk! – csattant fel, és indított.

Csodás!

– És mi lesz, ha történik valami a térképünkkel? – kérdezte mézédeseen Sadie. – Elveszítjük, ellopják, satöbbi... Akkor majd a csillagok járása alapján fogunk tájékozódni?